

Waar René Tiggelman al kampioen was van deze editie van de competitie en Jeroen Hekhuis tweede was de strijd om de derde plaats nog niet beslist. Voor het ingaan van de laatste ronde stond Bert Henderikse nog op de derde plaats, maar bij winst van de nummer vier Roel Schroevers zou hij van het podium worden afgeduwd.

Bert was niet aanwezig waar Roel dus bij winst het brons zou pakken. Roel speelde tegen de revelatie van dit seizoen Willem Brouwer. Willem is erg fanatiek en leert nog altijd bij. Zijn zoon bekijkt zijn partijen en dat werpt zijn vruchten af. In de laatste ronde was daar in het begin niets van te merken. Roel had meteen een fijne stelling en Willem was zelfs aan het schudden met zijn hoofd en gaf daarmee aan niet echt tevreden te zijn. Roel won een kwaliteit met daarbij een stelling die uitgespeeld zou moeten worden naar de winst en zo de derde plaats. Willem toonde echter veerkracht en Roel raakte de draad kwijt. Een eeuwig schaak dreiging wist hij wel te verhelpen, maar hij vergat daarbij wel zijn toren en die verdween dan ook prompt van het bord. Nu was het Roel die materiaal achterstand had. Hij bleef het proberen om zo toch nog Bert een bronzen plak afhandig te maken, maar Willem gaf geen krimp meer en won de partij. Waar Roel zicht had op het podium spatte een droom voor hem uiteen.

Dan de koploper. René had het in het begin van zijn partij tegen Eric van Driel niet gemakkelijk en stond dan ook wat minder. Eric deed het daarna niet handig doordat hij zijn looper die naar h7 gegaan was moest blijven dekken. Het initiatief ging naar René en die stond opeens als een vorst. Eric kwam er niet meer aan te pas en René sloot het seizoen in stijl af met een fraaie counter.

Carl Schoor wist te winnen, maar vergat voordat ie begon dat er nog gestemd moest worden. Als fanatiek politicus moest hij dus terug naar Middelburg om nog voor het sluiten van de markt een stem uit te brengen. Dit gaf hem blijkbaar zoveel energie dat hij daarna Alex Jonkheer op een nederlaag trakteerde.

Merijn van Broekhoven heeft toch nog een tevreden gevoel overgehouden aan de competitie. Hij startte erg sterk met remises tegen René en Roeland, maar daarna kwam de klad er in. Na een dal won hij vijf keer op rij om vervolgens weer een paar keer te verliezen. Tegen Johanna Brouwer stond Merijn al snel comfortabel. Er werd materiaal gewonnen en daarna was het met de stelling van Johanna snel gedaan. Merijn eindigde daarmee knap op een tiende plaats.

Laura Tiggelman kende in tegenstelling tot Merijn een teleurstellend einde van de competitie. Ze

speelde tegen Jan Engelen en normaal gesproken zou dat een neembare horde moeten zijn. Vanuit de opening was er ook niets aan de hand en leek het een kwestie van tijd dat Jan er af zou gaan. Zijn stukken stonden niet best. Enig perspectief had hij wel zolang de witte koning in het midden zou blijven staan. Dat werd dan ook een probleem voor Laura. Jan kwam wonder boven wonden uit zijn benarde positie en greep zowaar nog de winst ook.

Kees Polderman was niet opgewassen tegen Martin de Bock, waar Frans Baljeu al snel materiaal won van Joas Fontijn die daarna niet meer terugkwam in de partij.

Ingel Baaijens en Willem van der Hoof maakten er een spektakel van. De stelling was totaal niet duidelijk en de kansen waren er voor beide heren. Uiteindelijk was Ingel net iets handiger en wist hij Willem te verschalken.

[Competitie 2018/2019 ronde 34](#)